

חורי בהדרהישובות של עיריית בארשבע
משורר תמים, מורה בישיבה, נכד של רב

זה הם אינם מכינים שהשבת והנחת התפילין הם מישניים. יהודי אמיתי מקפיד בעיקר על היחסים שבין אדם לחברו.

על רבנים גדולים: "למה הרב עובדיה יוסף חושב שהוא אדם טוב יותר מאורי מלמיליאן? אני דווקא חושב שמלמיליאן הוא טוב יותר. לא היו לו אותם תנאים והזדמנויות שיש לרב יוסף, ובכל אופן הוא לא הפך לפושע אלא לכדורגלן מצליח. ועוד: אנשים ישרים לא צריכים להתייעץ ברבנים. הלב מרריך אותם."

על הטלוויזיה: "בגוריון אמר שמשנה רבנו ואפלטון היו אנשים גדולים בלי טלוויזיה. גם אני חושב ככה."

חמש שעות עברו מהרגע בו התחיל שושן חורי במנוולוג הנרגש שלו. במהלך הוא הספיק להערוך אל קירבו כמות הגונה של קוקה-קולה, לבלוע כמה פרוסת מעוגת-השוקולד, ללטף בחפז את ילדיו שתזרו מבית-הספר, לענות לצילצוליה-הטלפון התכופים, לספר מעשיות קטנות הלקוחות מהתלמוד, להתרגש ככל רקה מחדש. עכשיו נותרה רק שאלה אחת. מה מריץ את שושן חורי? אולי אהבת-הפרסום?

חורי מהסס לרגע. "אני לא שונא פירסומת", הוא אומר בחיוך קטן.

חורי בנעוריו עם גולדה מאיר

וגם מאו טסה-טונג. ברל כנלסון והרב נחמן מברסלב

טים של בר-אילן, לא היינו חברים בהתאחדות הסטודנטים הארצית, מפני שסברתי שחברי ההתאחדות דואגים רק לעצמם ולא לכלל הסטודנטים.

"בתקופה מסוימת אגודת הסטודנטים של בר-אילן החרימה את יצחק בן-אהרון, בטענה שאחת מהתבטאויותיו פגעה בסטודנטים. אני גיליתי שהסטודנטים דווקא רוצים לשמוע אותו. הזמנתי אותו להרצות לפנייהם. נבחרתי למען הסטודנטים ולא למען העסקנים — אמרתי לעסקנים הנודע מים.

"הדבר הכי חשוב מבחינתי היה היושר. אני, למשל, אף-פעם לא ניהלתי שיחות פרטיות מהטלפון של אגודת-הסטודנטים. כשהייתי לי שיחה פרטית, הייתי לוקח אסימון ויורד לטלפון הציבורי. השחיתות מתחילה בדברים קטנים."

מלמיליאן מול הרב

בתקופות חייו האנטיממסדיות חורי הוא נודק-קונפורמיסט מוחלט, אומר ככל העולה על רוחו. מתנגש ככולם, בוטה ותקיף.

חורי על היהודים החרדים: "הם לא יודעים להבדיל בין עיקר לטפל. בגלל

על סבו המופלא, הרב חיים חורי וצוק"ל. תמונתו של הסב המופלא מקשטת את כל העמוד, ובתחתית תצלום של הנכד המופלא ועניניו עצובות וחכמות.

אבער ואשרף...

לדיוק ולהיצמדות לאמת המוחלטת אין משמעות רבה בעיניו של חורי. חשובים יותר הרעיון הכללי, הכוונה, הרגש.

כך, כדי לשוות ציוריות לדבריו הוא מצטט את: "השמש זרחה, השיטה פרחו והשוחט שחט". בכבוד-ראש הוא מסביר כי זוהי שורת הסיום מתוך אחד מספיריו של יצחק פיירברג. חורי, אגב, למד ספרות עברית באוניברסיטת בר-אילן.

מייך ברור שבימי האוניברסיטה הם לא חיים נחמך ביאליק ועל השח"ט שלו עמדו בראש מעייניו של שושן חורי. במשך שנתיים חורי היה יו"ר אגודת הסטודנטים של בר-אילן.

בימי הלימודים כתב שירים בעצמו. מלאי-רגש הם שיריו. למשל: עזה כמות: "לא אשאל אותך מדוע/לא אנסה שנית/רומם אשב בבדידות/לוהט ככלנית/אינני איש של מה בכך/הכל בעצמותי עצור/אך לא כנביא מקל שקר/אצלי הכל מכל נצור/בי נשבעתי עד עדי/כול אוכל כלכל הכל/אקדם אבער ואשרף/אבל אחריש יותר מכל/ושתיקתי רק אל יודע/תגביר הלהבה/ובכור אשה טהר תטי/הר/שירת האהבה."

סוערים ועליונים היו אותם ימים. "לפעמים באותו החודש הייתי גם חילוני וגם דתי", אומר חורי. הוא בילה במסיבות שערבו הסטודנטים החילוניים, התאהב בבחורות חילוניות, שתה אינספור כוסות-קפה בקפיטריה, נסע לחו"ל בשליחותה של התאחדות הסטודנטים, היה חבר טוב של שימרון חרמון, עורך-הדין שהורשע ברצח האחות אביבה בלס.

"כשנודע לי שהוא רצח — הזדעתי. זעתי. היינו חברים כליכך טובים! קשה להאמין שהוא עשה דבר כזה."

דויד מנע, היום סמנכ"ל הביטוח הלאומי, היה סגנו של חורי. "חברים סיפרו לי שהוא זומם להדיח אותי. מהרתי אני להדיח אותו."

אבל את עיקר זמנו, לדבריו, הקדיש חורי למאבק בשחיתויות. כגאווה הוא שוטח את מלחמותיו, ולוא רק כדי להוכיח כי מרדן נצחי הוא.

גיליתי ששמונה עובדים מקבלים משכורת כפולה, גם מהנהלת האוניברסיטה וגם מהתאחדות הסטודנטים. חשפתי את השערוריה וגרמתי לסערה גדולה באוניברסיטה.

"שברתי שביתת-סטודנטים ארצית, אחרי שמצאתי שהסטודנטים של בר-אילן אינם אוהבים את השביתה הזו. בזמן שהייתי יו"ר אגודת הסטודנ-

דיש את חיי ללימוד תורה, כדי שתוכל להתגאות בי". מייך נטש חורי את עבודתו, ועבר ללימוד וללמד בישיבת החורים בתור-בה על-שם סבו.

חיים חורי היה הרב הראשי של גאבס, נחשב לבאבאיסאלי של יהודי תוניסיה. הוא גם העניק לנכדו, שושן, את שמו, מפני שבבית-המילה שלו נערכה בשושן פורים. ב-1954 עלה חיים חורי לארץ. אחרי שנה וחצי נפטר. עד היום עולים לקיברו בבאר-שבע ביום פטירתו אלפים מיהודי תוניסיה.

שושן חורי מדבר על סבו בחיבה. כאחת מהתפרצויותיו הריגשיות אמר כי אם אי-פעם ייבחר לכנסת, יקפיד ללבוש את הבגדים המסורתיים של יהודי צפון-אפריקה, כאלה שלבש סבו. "למה לא? זו המורשת שלי", אומר חורי כלאחר-יד, בחיך קונרטי. היום הוא כבר מתעניין בדברים אחרים. למה לערבב תחומים?

מרוכב אהבה לסבו, כתב חורי ספר מפואר, 360 עמודים על נייר כרומו מבריק, חיי חיים.

שכר לחברי מועצת-ירשות, מלבד לראש הרשות ולסגניו בשכר. "החזרתי לה את ההמחאה בכוח. שושן חורי נלחם למען טוהר המידות של משרתי הציבור, שושן חורי לא יתן יד לביצוע פשע כזה."

תורה בגלל הבת

כמו ילד שובב, משחק חורי עם המיסר במחבואים. לפני שהפך למצליח עקשן, היה דוברו של ראשי העירייה הקודם, אליהו נאווי.

"כשהייתי דובר, עשיתי את העבודה שלי בלי לטיח כלום. אם היה מחל, ביקשתי מראש המחלקה המתאימה שיטפל בוה. לא הסתרתי דבר, אבל גם לא חשפתי שחיתויות. זה הרי לא היה התפקיד שלי. עשיתי את מה שהייתי צריך לעשות, והאמנתי שגם ראשי העירייה מבצע את תפקידו בנאמנות. חודשיים אחרי שנבחר למועצה,

עדיין סבר חורי כי ראשי-העירייה הקודם רם ומחליפו הם אנשים מצוינים. בראיון לכל-בי, עיתון מקומי, אמר:

הסב הרב חיים חורי
פיגיונות חדים בלב המוסר...

"יום אחד למדתי תורה בישיבה, ופיתאום בא אליי רב וקן ואמר לי: למה שלא תכתוב ספר על סבא שלך?" מספר חורי בדומאות. "חשכתי בלב: איזה נורניק, למה שלא תעזוב אותי כבר? אבל הוא המשיך לדבר על זה. אני כל הזמן כעסתי עליו. רציתי שיסתלק ממני."

"באותו לילה לא הצלחתי להירדם. כבוקר החלטתי לכתוב ספר. עשרה חודשים הייתי שקוע בכתביה, מהבוקר עד הלילה. הכל עשיתי לבד, כתבתי, ציירתי, עיצבתי. את כל הסכנויותי השעתי כספר."

אחר-כך מתברר שלא חורי עיצב את הספר, אלא הגרפיקאים של כל-בי, העיתון המקומי. משום כך זכו הספר ומחברו בכתבת-שער באותו כל-בי. רבי ספר חדש בניצוח צוות כל-בי: רבי שושן חורי כתב את הספר חיי חיים

"שניהם אנשים בעלי שיעור-קומה. כל אחד וסיגנונו. כל אחד ודרכו". עכשיו הוא אומר: "נאווי היה ראשי עירייה גרוע. השאיר אחריו תוהו ובוהו. זילכרמן הוא ראשי-עירייה גרוע, פועל להשתקת כל מי שמתריע על שחיתות, חתם על הסכם מביש עם מישרד-הפנים."

על-פי ההסכם, התחייבה עיריית באר-שבע לפטר 80 עובדים, להעלות את הארנונה ב-35% ולהחזיר מדי חודש חלק מחובותיה למישרד-הפנים.

ההגיון והעיקבות זרים לחורי כמו איגלו לאפריקאים. הוא הולך אחרי צו ליבו, נאמן למצב-רוח ריגעי, פועל על-פי רחפים מיקריים.

כך עזב את משרתו כדוברו של נאווי. "כשראיתי בפעם הראשונה את בתי הבכורה, חלפה מחשבה במוחי. איזה מין אבא יהיה לה? פקיד-עירייה ששותה תה כל היום? החלטתי להק-